

Satul Boian, Județul Sibiu

Stați, stați fraților, stați!
Șlicele din cap luați,
Lângă mine v-adunați,
Cu luare-aminte-ascultați.
Ascultați cu luare-aminte
Aceste două-trei cuvinte,
Cari îs de Dumnezeu rânduite
Și de mine-acum rostite.
Dumnezeu că s-a gândit
Cerul și pământul a zidit
Și cu câte-a socotit
Cu toate le-a-mpodobit.
Și de luni, cum s-a sculat,
Până sâmbătă-a lucrat
Duminecă s-a odihnit,
Pe noi ne-a blagoslovit
C-o zi bună de hodină,
Ca noi lui să-i mulțămim
Pentru toată sănătatea
Cea de peste săptămână.
Iar luni des-diminează
Pe pământ că s-a pornit
Și a pus la toate nume
Câte le-a aflat pe lume.
Iar dup-aceea-a făcut
Din gios despre răsărit,
Deasupra, pe pământ,
Un rai mititel,
Mândru, frumușel,
Pe patru stâlpi de argint,
Și apoi l-a-mpodobit
Cu lumini de cununie,
Ca să ne fie
Nouă de veselie
Și de bucurie,
Și i-a pus propele
Mulțime de stele,
Și sfeșnici
Luceferi vecinici.
Dar Dumnezeu a văzut
Că șede rău pe pământ
Fără de om
Și a luat trup
Din pământ,
Os din piatră,
Sânge din mare,
Ochi din soare,
Față din floare,
Sprâncene
Din stele,
Duh sf. din mărirea sale,
Și-a făcut

Pre strămoșul nostru-Adam
De la care toți ne tragem neam.
Și încă a stat
Și s-a uitat
Cum lui soț nu i-a lăsat,
Și atunci ce-a făcut?
Dumnezeu c-a socotit,
Cu somn dulce l-a adormit,
De el s-a apropiat
Și cu-ncetul a luat:
Trup din trupul lui,
Os din oasele lui,
Sânge din sângele lui,
Ochi din ochii lui,
Sprâncene din sprâncenele lui
Și față din fața lui,
Și dintr-aceste a făcut
Pe strămoașa noastră Eva,
De la care ni se-nțelege viața.
Adam că s-a deșteptat
Și-n glas mare a strigat:
- Of! of! Doamne, ce mi-ai dat?
Dumnezeu prea îndurat
Înapoi s-a înturnat,
Lui Adam a cuvântat:
- Adame, Adame,
Moșule Adame!
Nu te-nspăimânta,
Nu te-ncrâncena,
Că ție aceasta
Soț se va chema!
Și după ce-a cuvântat,
De mână că i-a luat
Și prin rai i-a preumblat
Și-n vanghelie i-a-nsemnat.
Și-apoi poruncă le-a dat:
Din toată dulceața raiului
Să ieie și să mănânce,
Iar din pomul Cunoștinței
Și-a științei,
Binelui și-al răului,
Din mijlocul raiului,
Le-a oprit de a mânca,
Zicându-le așa:
- Din acest pom de-ți mânca,
Porunca mea mi-ți călca
Și-n păcate veți pica!
Dar stămoșul nostru Adam,
De la care ne tragem toți neam,
Din toată dulceața raiului
N-a mâncat,

Dar din pomul cel oprit
A gustat,
Porunca lui Dumnezeu a călcat
Și-n greu păcat
A picat...
Dumnezeu s-a supărat,
Din rai afară i-a dat.
Pe urmă iar s-a îndurat,
Greșeala că le-a iertat...
Și dumneavoastră, cinstiți,
Buni și iubitori părinți,
Ca doi pomi mândri-nfloriți,
Toate-n talpă le călcați
Și pe fiică-vă iertați,
Că ea vă cere iertare
Cu rugă multă și mare,
Și vă cere iertăciune
Cu adâncă plecăciune,
Cere blagoslovenie
Cu mare smerenie,
Cu mânele pe brațe,
Cu lacrimi pe față.
Că ne tragem viță de neam
De la strămoșul nostru-Adam;
Viță din viță
Pân' la această mlădiță;
Că blagoslovenia părinților
Întărește casa fiilor,
Iar blăstemul părinților
Răsipește casa fiilor,
Să fie chiar și de piatră
Și se răsipește toată
De sus și până în talpă...
Diavolul împelițat
Ce-a dres și ce-a lucrat?
S-a luat și a făcut
Din sus spre asfințit
Dedesubt, sub pământ,
Un iad mare și rotat,
De diavoli întunecat.
Dumnezeu, când a cătat
Singur s-a înspăimântat.
Pre Ilie l-a strigat
Și zicând i-a cuvântat:
- Ilie, Ilie
Mare Sânt-Ilie!
Ascultă cuvântul meu
Și fă ce ți-oi spune eu:
Pornește tunetul tău,
Tunetul tău cel cotit
Și de mine rânduit,

Pornește-mi-1, da-1 pornește
Și pe draci mi-i fugărește,
Că ei iată ce-au făcut,
Din sus despre răsărit,
Dedesubt, pe sub pământ:
Un iad mare și rotat,
De diavoli întunecat,
De care singur m-am spăimântat
Ilie, când auzi,
Din putere năvăli,
Și din tun când a trântit,
Cerul că s-a scrijilit,
Pământul s-a prăbușit,
Mulțime mare de diavoli
Din iad i-a prăpădit.
Dumnezeu, când a văzut
Sânt-Ilie ce-a făcut,
Singur s-a înspăimântat
Ce putere mare i-a dat.
La dânsul a alergat,
Mâna dreaptă i-a luat,
Piciorul drept i-a scurtat.
Sânt-Ilie, înspăimântat
De ceea ce s-a întâmplat,
în glas mare a strigat:
-Of ! of! Doamne ce mi-ai dat ?
Mâna dreaptă mi-ai luat,
Piciorul drept mi-ai scurtat,
Cu ce, Doamne, m-ai lăsat ?
Dară Dumnezeu a stat
Și zicînd i-a cuvântat:
-Ilie, Sânt-Ilie!
De-acuma al tău să fie
Tunetul și pietrile'
Când or înflori pânile,
Că a bate piatra
Într-o zi de vară,
Să nu aibă ce mânca
Într-un an o țară...
Da domnia-voastră cinstiți,
Buni și îndurați părinți,
Ca doi pomi mândri-nfloriți,
Bine seama vă luați,
Fiica binecuvântați,
Că ea vă cere iertare
Cu rugă multă și mare,
Și vă cere iertăciune
Cu adîncă plecăciune
Și blagoslovenie
Cu mare smerenie,
Cu mânele pe brațe,
Cu lacrimi pe față,

Că ea cât a viețuit
Pe lângă părinți crescînd
Multe le-a mai fi greșit...
Aș ura, ce-aș mai ura,
Dar nu-ș' ce plată mi-ți da,
Eu cred că mi s-ar cădea
Pentru osteneala mea,
Un păhărel bun de vin
Și-o năfrămiță de in,
Să-mi șterg musteața de vin.
L-aș be acest pahar de tăt,
Dar mă tem să nu mă-mbăt;
L-aș be acest pahar de bine,
Dar mai sunt câțiva ca mine,
Și l-aș be de sănătate,
Dar mai sunt pe după spate
Vreo câteva guri căscate
Și mă ghiontuiesc cu-a lor coate
Ca să le fac și lor parte.
Dar decît singur l-oi bea
Și le-oi face voie rea,
Mai bine peste cap l-oi da
Și gura le-oi astupa!